

Leta 1760 je oblikoval sistem notnih znakov in jih leta 1762 patentiral. Baročne pisave je uporabil tudi v knjigi *Manuel Typographique*, ki je izšla med letoma 1764 in 1766. Pisave so bile ožje od predhodnih renesančnih. Pri minuskulah se je podoba črke v srednjem črkovnem pasu povečala, poteze v zgornjem in spodnjem pasu pa so se skrajšale.

V tem obdobju je deloval angleški črkorezec William Caslon, ki se je zgledoval po nizozemskih tipografih (na primer: Cristoph van Dijck). Njegova pisava je bila širša in dobro čitljiva.

William Caslon, najpomembnejši angleški črkorezec, ulivalec črk in tipografski oblikovalec, je ustavil prevlado nizozemskih črk v angleški tipografiji, ki je bila značilna za 17. stoletje. Graverstva se je izučil v orožarski delavnici. Leta 1720 je odprl lastno črkolivnico. Leta 1722 je izdelal navadno renesančno pisavo ter kurzivno renesančno pisavo. Prvi enolistni vzorčnik črk je izdal leta 1734. Na njem je bilo predstavljenih sedeminštirideset pisav. Vse pisave so bile njegove, razen renesančne pisave canon, sirijske pisave in samarijanske pisave. Njegove pisave so se odlikovale z najboljšo čitljivostjo. Ko je leta 1766 umrl, je njegova črkolivnica izdala njegov vzorčnik črk iz leta 1763. To je bila prva knjižna izdaja vzorčnika črk v Angliji. Caslonovo delo so nadaljevali njegovi potomci.

Najbolj poznan angleški tiskar iz tega obdobja je John Baskerville. V Birminghamu, kamor se je preselil leta 1725, je med letoma 1733 in 1737 poučeval kaligrafijo. Leta 1750 je tam ustanovil lastno tiskarno in črkolivnico. Sedem let kasneje je natisnil prvo Vergilovo knjigo. Med knjigami, ki jih je natisnil, so dela Horaca, Lukrecija, Terenca in Katala. Leta 1758 je bil imenovan za tiskarja Univerze v Cambridgeu, tam je delal do leta 1768. V tem obdobju je izdelal več molitvenikov. Okoli leta 1762 je Baskerville izdal vzorčni list svojih pisav. Na njem je osem različnih velikosti navadnih baročnih pisav in šest različic kurzivne baročne pisave. Poznavanje kaligrafije mu je bilo v pomoč pri izdelovanju tipografije. Njegova pisava se odlikuje z zaobljenimi potezami ter z optimalno razliko med podebeljenimi in tankimi potezami. Besedila Baskervilleovih knjig so bila razmaknjena in povečan je bil presledek med besedami. Njegove pisave so imele velik vpliv na tipografsko oblikovanje.

Za italijanske knjige 18. stoletja so značilne zelo razmaknjene vrstice besedila ter bogata dekoracija. Naslovne strani knjig so bile pogosto dvobarvne, črne in rdeče. Za besedilo naslovnih strani so hkrati uporabljali številne različne velikosti kurzivnih verzalk in minuskul. Zato so bile strani zelo nepriljubljene. Primer uporabe nenavadne tipografije je izdaja Vergila iz leta 1741. Med letoma 1796 in 1798 je bila natisnjena knjiga *Storia Critica di Nicolao Jenson*. V njej so prikazane značilnosti renesančnih pisav, nakazan je razvoj tipografije v prihodnosti. Skozi 18. stoletje so pisave postajale svetlejšje, poteze ter serifi so postajali tanjši, dokler niso dozorele za popolno preobrazbo (klasicistične pisave) v 19. stoletju.

V Nemčiji sta se pisavi fraktura in schwabacher v 18. stoletju počasi umikali renesančnim ter baročnim pisavam. Izpodrinila pa ju je šele Didotova klasicistična pisava.